

Forfatter: Skjoldborg, Johan

Titel: Udrag fra En Stridsmand

Citation: Skjoldborg, Johan: "En Stridsmand", i Skjoldborg, Johan: *En Stridsmand*, 1896, s. 60.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-skjold_01-shoot-idm140513901917168/facsimile.pdf (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: En Stridsmand

i Lo og Lade som i dunkle Kældergange, mens Vinteren tærede paa Saltmad og Føder. Naar han røgtede om Aftenen ved Lygtens Skær, stængede han Døre og Lemme, skudrede sig og sukkede: »Gud hjælp den arme, der hverken har Hus eller Hjem!»

— Søren Branders Hustru maatte holde Sengen. Hun saa næsten aldrig Solen i denne Tid. De korte Dage vare kun som et Tusmørke paa nogle faa Timer, men Nætterne vare saa uendelig lange.

Naar hun ikke kunde sove, lyttede hun til de mange Aandedræt i den lille Stue og ængstedes for, at de smaa skulde fryse. Ganske vist var næsten alt Gangtøj foruden Dækkener anvendte til Sengklæder, der ikke var øget i samme Grad som Børnetallet, men her var saa koldt, at hun gyste, hver Gang hun stak en nogen Arm frem i Natteluftten. Og nu, det ikke var nødvendigt at vaage med

hende mere, kunde det ikke gaa an at fyre om Natten, thi Ildingen var dyr.

Søren sov fast ved hendes Side; han havde nemlig vaaget hver Nat i lang Tid og omtrent en Maaned ikke været af Tøjet, kun blundet i Ny og Næ, naar Sønnen overvældede ham.

Hvor inderlig god han havde været, tænkte hun, og dækkede ham kærligt til . . . . Mon hun nu ikke snart kunde komme op igen! Der trængtes saa haardt dertil. Den Smule, de havde i Saltkarret, var sikkert svunden alt for stærkt. Og Mælken! og Smørret! — Der var dog ingen synderlig Skik paa nogen Ting . . . Maren Vibe var saamænd vilig og flink til at se over til dem, men det var saa maadelig bevendt med hende til saadan noget . . . . Og Renligheden! At hun ogsaa skulde ligge midt i alle disse Ting, som hver Dag kaldte paa hende, det var forfærdelig pinligt . . . .

Og dette maatte jo være stort Tab for dem! Stakkels, kære, gode Søren! —